

РЕШЕНИЕ

№ 488

гр. ****, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ася Тр. Ширкова

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. И.
като разгледа докладваното от Ася Тр. Ширкова Гражданско дело № 20224430105762 по описа за 2022 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Постъпила е искова молба от Е. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51, Д. В. Х. с ЕГН ***** от гр.*** №224, П. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 и Б. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 против **** АД с ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр.*** №67А, представлявано от М.М. С.а – Г. и П. В.Д. Ищците твърдят, че при пътнотранспортно произшествие настъпило на 23.12.2018г. реализирано от застрахован в ответното дружество по полица „ГО“ водач И. С. Т. била причинена смъртта на Л. Ц. А., **** на ищците. Твърдят, че на 23.12.2018г. около 17,50 часа, в тъмната част на денонощието, на път III-път 305, на 1,4 км от ПП I-3, км. 97+4 (пътен възел ****), водачът на л.а. Фолксваген пасат с ДКН ****, движещ се в посока гр.*** – с.****, нарушил правилата за движение по пътищата като се движил със скорост несъобразена с конкретната пътна обстановка и със законовите ограничения, не намалил скоростта си на движение и не спрял, вследствие на което реализирал ПТП с попътна движеща се каруца с животинска тяга, в която пътувал пострадалия

Л. А.. Между лекия автомобил и каруцата настъпил удар, вследствие на което Л. А. получил несъвместими с живота телесни увреждания и починал. Във връзка с това било образувано д.п., при което било установено, че водачът на л.а. е имал възможност да предотврати настъпването на ПТП, ако не е бил нарушил правилата за движение по пътищата и се е движил с разрешената от закона скорост и е предприел своевременно спиране. По делото е установено, че е налице причинно следствена връзка между деянието и настъпилата смърт. Прекият извършител е действал непредпазливо. Вината на водача била установена с влязла в сила присъда, с която водачът на л.а. бил признат за виновен. Ищците твърдят, че в следствие на този инцидент била прекъсната емоционалната и духовната връзка между Л. А. и неговите ****я и сестри. Твърдят, че преди настъпването на инцидента, между Л. и ищите съществувала особено близка и интензивна връзка, основаваща се на очаквания за взаимна помощ, подкрепа и издръжка. След инцидента ищите изпаднали в шок и не могли да приемат случилото се. Твърдят, че са разчитали на него, на неговата материална и морална подкрепа. Починалият имал пет малолетни деца, за изхранването на които трябвало да работи и имал нужда от помощта на своите ****я и сестри. Ищите твърдят, че трудно заспиват и се будят през нощта. След случилото се станали необщителни, напълно се изолирали от околните, разплаквали се при всяко споменаване на името на починалия им ****. Твърдят, че изживяват стрес, потиснатост, безпокойство, изострена чувствителност, ранимост, вътрешна опустошеност, безсилие пред обстоятелствата и разрыв в отношенията с другите и живота като цяло. Загубили са **** си Л. като емоционално присъствие, опора в живота и надежда за сигурност на бъдещото си, което довело до развитие на остра стресова реакция и душевно разстройство.

Ищите твърдят, че причинителят на ПТП имал валидна застраховка ГО на л.а., което ангажира отговорността на застрахователя. Претендират обезщетение в размер на по 25000 лева за всеки от ищите, частичен от 200000 лв. Твърдят, че са предявили претенция пред застрахователя, но в тримесечния срок застрахователят не е изплатил обезщетение. Претендират и разноски.

В едномесечния срок е представен писмен отговор, с който застрахователят оспорва исковите претенции. Навежда доводи, че ищите не попадат в кръга на лицата, легитимирани да получат обезщетение за

неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък, както са посочени в Постановление №4/25.05.1961г. и Постановление №5/24.11.1969г. на ПВС. Ответникът твърди, че към подадената молба от ищите за изплащане на обезщетение не са приложени доказателства относно конкретни обстоятелства, във връзка с което застрахователят изискал допълнителни доказателства. По отношение на претенцията за лихва навежда доводи, че вземането е погасено по давност. Оспорва твърденията в исковата молба, че леталният изход за пострадалия е в причинно следствена връзка с нарушение правилата на движение, извършени от страна на водача на л.а. Фолксваген пасат. Оспорва твърденията за механизма на ПТП, както и наличието на пряка-причинно следствена връзка с ПТП-то. Твърди, че получените травми при удара не са единствена причина за настъпилата смърт, а процесното ПТП е протекло в две фази. По делата било установено, че пострадалият не е носил светлоотразителна жилетка и ако е имал такава, то водачът на фолксвагена е щял да го види и да избегне удара. След като Л. А. паднал в насрещното платно, баща му започнал да тича в насрещната пътна лента. Там се движил автомобил ****, като той е имал техническа възможност да избегне удара и да не допусне попадане на тялото на Л. А. под неговия автомобил и влаченето му по пътното платно. Твърди, че е следвало да предприеме спиране към момента, в който е имал техническа възможност да възприеме тялото на пострадалия върху асфалта и да предотврати ПТП-то. Ответникът твърди, че смъртта на Л. А. е резултат от комбинирана транспортна травма, която трябва да се изследва обективно и пълно – коя травма от кой удар е причинена и в каква степен е допринесла за смъртта му. Ответникът твърди, че при падането от каруцата е получил само охлузвания. Във втората фаза тялото му е притиснато и провлачено от автомобил ****, което довело до съчетана механична травма изразяваща се в черепно-мозъчна травма, гръдна травма, довела до широко разкъсване на бял дроб, коремна травма, охлузвания и охлузни рани. Твърди, че тези увреждания са получени, когато тялото му е попаднало под автомобила **** и бил провлачен по пътната настилка. Твърди, че съгласно константната практика тези травми са несъвместими с живота. Ответникът твърди, че ПТП е настъпило по причина нарушението на правилата за движение по пътищата извършени от страна на водача на „****“, който се движил с несъобразена с пътните условия скорост и не предприел съответните действия, с които да избегне удара, вследствие на което тялото

на Л. А. попаднало под автомобила и било влачено от него.

Отделно от това твърди, че е налице съпричиняване от страна на Л. А., който е нарушил разпоредбите на чл.71 ал.1 ЗДвП, съгласно която разпоредба ППС с животинска тяга трябва да има два бели и жълти светлоотразители отпред, два червени светлоотразители отзад, а при движение през нощта и при намалена видимост, отзад вляво светещо тяло, излъчващо бяла или жълта светлина. Твърди, че ако пострадалият е бил оборудвал управляваната от него каруца, то същата щяла да бъде видима и нямало да се стигне до сблъсък. Твърди, че каруцата не се е движила правилно и не е било най-вдясно на пътното платно, с което е допринесъл за настъпване на вредите. Оспорва твърденията за неимуществени вреди в предявения размер. Оспорва твърденията за съществуването на отношенията между ищците и починалия при ПТП Л. А.. Оспорва претенциите по размер.

В съдебно заседание ищците Е. А., П. А. и Б. А. се явяват лично и с адвокат Ж.. **** Д. Х. не се явява и се представлява от процесуалния си представител. Поддържат исковата молба. Представят писмени бележки

Ответникът се представлява от процесуалния си представител. Оспорва исковите. Представя писмени бележки.

За трето лице помагач процесуален представител на *****“, изразява становище, че искането за конституиране като трето лице помагач на ответника е неоснователно, тъй като с влязло в сила постановление било прекратено наказателното производство по отношение на П.Б.Ч. с когото дружеството имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“ в този период. В съдебно заседание моли съда да постанови решение съобразно влязла в сила присъда.

Трето лице помагач И. С. Т. не изразява становище по делото, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

В дадения от съда срок, ответникът е представил писмени бележки, в които поддържа доводите в писмения отговор. Ищците са представили писмени бележки, в които поддържат доводите си от исковата молба.

От фактическа страна, съдът приема следното :

Видно от представеното препис извлечение от Акт за смърт, Л. Ц. А. е починал на 23.12.2018г. в 18,00 часа. Видно от представените удостоверения

за родствени връзки, негови сестри са Е. Ц. А., Б. Ц. А. и П. Ц. А., а негова едноутробна сестра е Д. В. Х..

Не се спори между страните и се установява от представената по делото присъда №1/11.01.2022г., на Окръжен съд ****, влязла в сила на 27.01.2022г., че И. С. Т., с ЕГН ***** е признат за виновен в това, че на 23.12.2018г. около 17:50 ч., на третокласен път III-305, област ****, на разС.ие 1,4 км. от ПП I-3 км. 97+814 /Пътен възел НХК - с. ****/, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил „Фолксваген Пасат“, с регистрационен № ****, негова собственост, в посока гр.**** - с.**** /от изток към запад/, нарушил правилата за движение по пътищата, регламентирани в ЗДП, а именно: чл.20, ал.2 от ЗДП, вследствие на което причинил по непредпазливост смъртта на РЛ. Ц. А., с ЕГН *****, поради което и на основание чл.343, ал.1, б. „в“, вр. чл.342, ал.1 вр. чл.54 от НК е осъден на три години лишаване от свобода, което наказание, на основание чл.58а ал.1 от НК е намалено с 1/3 и му е определено наказание в размер на две години лишаване от свобода, като е признат за невинен да е извършил деянието, нарушавайки чл.5, ал.1, т.1 от ЗДП, както и чл.20, ал.1 от ЗДП. Изпълнението на наказанието е отложено с изпитателен срок.

Касае се за резултатно престъпление, а конкретният резултат е смъртта на Л. Ц. А.. Видно е от мотивите към присъдата, че при удара между управлявания от И. С. Т. автомобил и тялото на Л. Ц. А. са настъпили *черепно-мозъчна травма* /при съприкосновението между челното стъкло на автомобила и главата на РЛ. Ц. А./ и *гърдна травма* /при съприкосновението между автомобила в областта на дясната му чистачка и дясната половина от гърба на РЛ. Ц. А./. Посочено е още, че смъртта на РЛ. Ц. А. е настъпила в резултат на гърдната травма, при която са се разместили ре****а му и фрагменти са хлътнали навътре към белите дробове.

С постановление за частично прекратяване от 02.11.2021г., приложено по делото в копие, производството по делото било частично прекратено по отношение на водача на застрахования при ****“ ЕАД П.Б.Ч. тъй като видимостта на този водач спрямо намиращото се на неговото платно за движение тяло на РЛ. Ц. А. е била ограничена от намиращия се на предния капак на автомобила Ц.Д. А. и това е лишило този водач от техническата възможност да предотврати последвало съприкосновение между

управлявания от него автомобил и тялото на РЛ. Ц. А..

Не е спорно между страните, че управлявания от И. С. Т., с ЕГН ***** лек автомобил „Фолксваген Пасат“, с регистрационен № ****, негова собственост е бил застрахован със сключена застраховка „Гражданска отговорност“ в ответното дружество **** АД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.**** за периода, в който е настъпило процесното ПТП и която застраховка покрива отговорността на застрахования при условията на чл.493 от КЗ. С оглед наличието на влязла в сила присъда по НОХД №761/2021г. по описа на ОС ****, както и постановлението за частично прекратеното наказателно производство срещу П.Б.Ч. управлявал другия автомобил, участник в ПТП-то, съдът счита, че като ирелевантно не е нужно да се изследва дали П.Б.Ч. има принос за смъртта на Л. Ц. А. и какъв точно е приносът му за настъпилата смърт и поставените от ответника въпроси в експертизата не следва да се обсъждат. Това е така, защото съгласно чл.300 ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Не е спорно и се установява от представената по делото молба претенция, че ищците са предявили извънсъдебна застрахователна претенция, по която е отказано изплащане на обезщетение.

С Постановление № 4 от 25.V.1961г. Пленумът на ВС, ръководейки се от изискването за справедливост, е определил кръга на лицата, които имат право на обезщетение за неимуществени вреди от непозволено увреждане, с оглед родството им с пострадалия. Този кръг включва най-близките роднини каквито са низходящите, възходящите и съпруга. Изброяването е лимитативно. С ТР №1 от 21.06.2018г. на ОСНГТК на ВКС е прието, че „материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.V.1961г. и Постановление № 5 от 24.XI.1969г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. *Ето защо в процесния случай, в тежест на ищците е*

да докажат наличието на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия, както и че търпят от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Това са и спорните по делото обстоятелства, които подлежат на доказване и това е указано в доклада по делото.

В случая ищите са **** и сестри на починалия Л. А. и претендират обезщетение за неимуществени вреди за неговата смърт. Основният спорен въпрос по делото е дали така установените отношения между ищите и техния **** са особено близки по смисъла на ТР № 1 от 21.06.2018г. на ОСНГТК на ВКС. С последното възможността за обезщетяване на други лица, извън изброените в Постановление № 4/61г. и Постановление № 5/69г., е допусната като изключение. В българските семейни традиции, връзките между **** и ****-ята се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Затова и ****-ята и **** се приемат като част от разширеното семейство, което предполага, че те търпят пряко, непосредствено и за продължителен период от време значителни по степен морални болки и страдания от смъртта на техния ****. Практиката, обаче приема, че правото им да получат обезщетение не е абсолютно и не може да бъде реализирано, ако претендиращият обезщетение не докаже, че действително е претърпял неимуществени вреди. Застъпва становище, че в отношенията между сестри и ****-я трябва да съществуват конкретни извънредни житейски обстоятелства, в резултат на които привързаността помежду им да е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците да е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за родствена връзка между **** и сестра. В настоящето производство е доказана формалната връзка на родство между починалия Л. и ищите по делото, като се установи, че починалият е техния ****. За основателността на иска по делото трябва да се установи дали отношенията между починалия Л. Ц. А. и ищите по делото – негови **** и сестри са белязани от извънредни обстоятелства и дали излизат извън обичайната за родствената връзка емоционална привързаност. Безспорно ищите търпят загуба, но по делото следва да се установи дали тя е изключителна по смисъла на ТР № 1 от 21.06.2018г. на ОСНГТК на ВКС и дали обоснова основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в постановления № 4/61г. и № 5/69г.

на Пленума на ВС - че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия.

За изясняване на тези обстоятелства, съдът допусна до изслушване посочените от ищите свидетелите Г.Х.И. и А.К.Д. В показанията си свидетелката Х. твърди, че Л. Ц. А. е живеел със семейството си заедно с неговата сестра Е. и **** му П.. Живели са в различни къщи, но в един двор. След смъртта на Л., заяви, че не празнуват нито Коледа и Нова година, нито Гергьовден. Твърди в показанията си, че са единственото семейство в Дъбник, което живеело така сплотено. След смъртта на **** си, поС.но ходили на гробища, където осъмвали. След смъртта на Л. въобще не се събирали на празници. Нито един от двамата свидетели не споменава починалият Л. да е имал по-близки от обичайното между ****я и сестри отношения със **** си Б. и Д. и **** си П.. Единствено в тази насока свидетелката Илиева заяви, че са купили нова къща, в която живеят с Б.. Нито един от двамата свидетели не споменаха имената на ищите П. и Д., а по отношение на Б. единственото, което се установи, че децата и съпругата на Л. живеят в една къща с нея.

Обективен критерий, който се поставя в Тълкувателно решение № 1 от 21.06.2018г. на ВКС по т. д. № 1/2016г., ОСНГТК, е съпоставимостта на претърпените от ищите болки и страдания с тези, които търпят или биха търпели най-близките - съпруг, деца, родители. Установеното по делото, че след смъртта на Л., роднините не се събират на празници не показва, че между починалия Л. и неговите сестри Б. и Д. и **** П. са съществували специални по-близки от обичайните отношения между ****я и сестри. Нормално е за период от четири години от смъртта на Л., ****ята и **** му да не се събират на празници, още повече, че смъртта му е настъпила точно преди голям християнски празник. При така събраните доказателства, съдът приема, че няма доказателства отношенията между починалия Л. и **** му Д. и Б. и **** му П. да са белязани от извънредни обстоятелства и да излизат извън обичайната за родствена връзка емоционална привързаност. Не се доказва в хода на делото смъртта му да е причинила на Б., Д. и П. морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за родствена връзка между **** и сестра. Безспорно тези трима ищи търпят загуба, но тя не е изключителна по смисъла на ТР № 1 от 21.06.2018г. на ОСНГТК на ВКС и не обоснова основание да се направи

изключение от разрешението, залегнало в постановления № 4/61 г. и № 5/69г. на Пленума на ВС - че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия. С оглед изложеното, съдът приема, че по отношение на ищите Б. Ц. А., Д. В. Х. и П. Ц. А. претенциите са неоснователни и предявените искове следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на ищцата Е., с оглед събраните доказателства, съдът приема за установено, че искът е основателен, макар и частично. От показанията на двамата свидетели се установи, че ищцата Е. е живяла в едно домакинство със семейството на Л.. Заяви, че ищцата Е., която е най-голямата сестра, работила в чужбина и прасчала пари да помага на децата на **** си Л. още докато бил жив. Свидетелката заяви, че била като „майка орлица“ над тях. В показанията си свидетелят А.Д. заяви, че Л. е имал най-близки отношения с голямата си сестра Е.. При тези факти, съдът прави извод, че между Л. и сестра му Е. е имало емоционална връзка, по силна от традиционната, тъй като още приживе, те са живели заедно и тя е полагала грижи за трите му деца, била в по –близки от обичайното между ****я и сестри отношения. Предвид така обсъдените гласни доказателства, съдът намира за безспорно установено, че само ищцата Е. А. е претърпяла заявените в исковата молба неимуществени вреди в резултат на смъртта на **** си, което прави предявеният иск доказан по основание. По отношение на размера, следва да се преценят интензитета и продължителността на негативните емоционални преживявания на ищцата, произтичащи от внезапната смърт на **** □, настъпила по жесток начин. С оглед събраните доказателства за интензитета на негативните преживявания на ищцата Е. А., съдът намира, че дължимото от ответника справедливо обезщетение за претърпените неимуществени вреди от смъртта на **** □Л. Ц. А. възлиза на 8000 лв. Искът не е основателен в по-висок размер, тъй като по делото не се събраха доказателства, които да установят твърденията в исковата молба, че ищцата изживява стрес и подтиснатост, безпокойство, изострена чувствителност, ранимост, вътрешна опустошеност, безсилие пред обстоятелствата и усещане за „разрив“ в отношенията с другите и живота като цяло, каквито са наведените доводи в исковата молба. В исковата молба в частта за посочените вреди е отразено, че „ищите са разчитали на своя син“ и съдът приема, че посоченото касае неговите родители, но не и **** му и **** му. Не се събраха доказателства ищите да са станали затворени и

необщителни, да са изолирани от околните. Колкото до разплакването при споменаване на починалия им ****, съдът приема, че това е нормална житейска ситуация, характерна за обичайните отношения между ****я и сестри, но не показва привързаност, по силна от обичайните отношения.

Следва да се обсъди възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат. Съпричиняването подлежи на самостоятелно доказване в гражданското производство. В доклада по делото съдът е указал, че в тежест на ответника е да докаже съпричиняване на вредоносния резултат, което с оглед твърденията в писмения отговор е наличие на причинно-следствена връзка между конкретно поведение на Л. Ц. А. и настъпването на ПТП и смъртта му.

По делото е допусната съдебна автотехническа експертиза, заключението по която е изготвено от вещото лице Е. Ц.. В заключението е отразено, че при извършения оглед и изготвения фотоалбум на местопроизшествието от 23.12.2018г. зад конструкцията на каруцата било установена задънка с наличие на светлоотразител разположен хоризонтално в средната част. Съобразно техническите изисквания всяко превозно средство с животинска тяга трябва да има върху тилната си част на превозното средство два червени светлоотразителя отзад, симетрично разположени от двете страни, а при движение през нощта – отзад вляво светещо тяло излъчващо бяла или жълта добре излъчваща светлина. Съобразно нормативната уредба, пътуващите в каруцата трябва да имат светлоотразителни жилетки. Установява се от заключението, че при технически изправна осветителна система на лекия автомобил (посочено е в констативно съобразителната частта на заключението), каруцата, която не отговаря на изискванията да има светлоотразители, светещо тяло и светлоотразителни жилетки, би могла да бъде възприета от водача на л.а. Фолксваген пасат с рег. № **** напред и напред вляво до 50 метра, и вдясно до 60-65 метра. Посочено е, че при движение на къси или светлини от страна на водача на МПС, и видимост 65 метра, водачът е имал техническа възможност при своевременно спиране да предотврати ПТП, ако се движи със скорост равна или по-ниска от 81,94 км/ч., а реалната скорост в момента на удара е била 104,8 км/ч. Видно от констативно – съобразителната част, скоростта от 104,8 км/ч е по-голяма от граничната за предотвратяване на ПТП при къси и дълги светлини и водачът

сам е избрал и поддържал движение с такава скорост, без наличие на други обективни или субективни фактори. Затова и е признат за виновен в производството по НОХД. Основният въпрос, на който следва да се даде отговор с оглед направеното от страна на ответника възражение за съпричиняване е дали, ако каруцата е била оборудвана съгласно изискванията на закона със светлоотразители и лампа в задната част, водачът на л.а. Фолксваген пасат с рег. № **** би могъл да я възприеме от по-голямо разС.ие и да предотврати удара като спре автомобила, въпреки превишената скорост. Този въпрос е зададен с определението, с което е възложено заключението, но вещото лице не е отговорило в писменото заключение. Видно е и че в констативно съобразителната част на заключението този основен въпрос не е разискван. *Този въпрос не беше зададен и от ответника в проведеното съдебно заседание въпреки указаната доказателствена тежест.* За изясняване на обективната истина и с оглед поставения такъв въпрос още в исковата молба, съдът постави въпроса в проведеното съдебно заседание. Вещото лице заяви, че при наличието на фактора - светлоотразител на каруцата, лицата които се возят в нея са имали светлоотразителни жилетки, както и ако имаше на задната част на каруцата лампа, която да осветява в тъмната част на денонощието, водачът би възприел каруцата на разС.ие, което би му позволило спиране. При така изясненото от страна на вещото лице, съдът приема, че оборудваната според изискванията на чл.71, ал.1 от ЗДвП каруца би била видима извън „осветената“ и извън „опасната“ зона и ПТП би било технически предотвратимо от И. С. Т.. Каруцата обаче е имала само един светлоотразител, хоризонтално разположен на задния □ капак /задънката/, поради което ударът е бил неизбежен. Съдът приема за доказано възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на Л. Ц. А., който нарушавайки чл.71, ал.1 от ЗДП, е създал предпоставки за настъпване на ПТП.

За да бъде определено поведението на пострадалия като съпричиняващо вредата по смисъла на чл.51 ал.2 ЗЗД, то следва се явява пряка и непосредствена причина за причинените вреди. Дори поведението на пострадалия да е противоправно, за да е налице съпричиняване, то трябва да се установи конкретен принос на пострадалия, без който не би се стигнало наред с деянието на виновния до непозволеното увреждане на пострадалия. В този смисъл е и практиката на ВКС (Решение №169 от 28.02.2012г. на ВКС по

т.д.№ 762/2010г., II т.о., ТК, Решение №165 от 26.10.2010г. на ВКС по т.д.№ 93/2010г., II т.о., ТК). В практиката ВКС приема, че „*принос по смисъла на чл 51, ал.2 от ЗЗД е налице винаги, когато с поведението си пострадалият е създад предпоставки за осъществяване на деликта и за възникване на вредите или е улеснил механизма на увреждането, предизвиквайки по този начин и самите вреди*”. Както поведението на деликвента И. С. Т., така и поведението на пострадалия Л. Ц. А. се намират в причинно-следствена връзка с настъпването на вредите. Л. Ц. А. сам се е поставил в опасност, като е нарушил правилата на чл.71, ал.1 от ЗДП. По този начин пострадалият е допринесъл за настъпване на удара с автомобила и за настъпването на смъртта си. Според съда, приноса на Л. Ц. А. е 50 %, колкото е и приноса на И. С. Т., защото всеки от тях е нарушил по едно важно правило за движение по пътищата. Ако Л. Ц. А. беше спазил чл.71, ал.1 от ЗДП, до удар с автомобила на И. С. Т. не би се стигнало.

При така определения процент съпричиняване от страна на Л. Ц. А., обезщетението следва да бъде редуцирано от 8000 лв. до 4000 лв. За тази сума се явява основателен и доказан предявения иск, а за разликата от 4000 лв. до 25000 лв. като частичен от 200 000 следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Съобразно правилото на чл.497, ал.1, т.2 от КЗ, застрахователят по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение, ако не го е определил и изплатил в срок, считано от изтичането на срока по чл.496, ал.1 от КЗ – в случая от 01.07.2019г. (Молбата претенция е подадена до застрахователя по отношение на ищцата Е. Ц. А. на 01.04.2019г.)

При този изход на спора по същество и на основание чл.78, ал.6 от ГПК „*****“ АД следва да заплати в полза на *****ски Районен съд държавна такса в размер на 160 лв.

***** Е. Ц. А. не е направила разноси по делото. Адвокатско дружество „Ч., П.ва и И.“ гр.***** е предоставило на ищцата безплатна адвокатска помощ и съдействие. По делото е представен договор за правна помощ, в който е отразено, че адвокат Ж. е приел да осъществи безплатна правна помощ и да представлява ищцата като осъществи процесуално представителство по

делото. Съобразно уважената и отхвърлена част на иска, дължимите разноси на ищцата са в размер 424 лева.

***** е направило разноси в общ размер на **2638 лв.** С оглед изхода на спора по същество и на основание чл.78, ал.3 от ГПК, ищцата Е. Ц. следва да заплати на ***** сума в размер на **647 лева** явяваща се направените по делото разноси, съобразно отхвърлената част на иска. Д. В. Х. с ЕГН ***** от гр.*** №224, П. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 и Б. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 следва да заплатят в полза на ***** сумата от **1980 лв.**, явяваща се направените по делото разноси, съобразно изхода на делото, или всеки от тях по **660 лева**.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА на основание чл.432, ал.1 във вр. с чл.498, ал.3 от КЗ „*****“АД-гр.***, с ЕИК: ***** да заплати в полза на Е. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 сумата от 4000 лв. като обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди – резултат от смъртта на **** □ РЛ. Ц. А., настъпила на 23.12.2018г. вследствие на ПТП, причинено виновно от И. С. Т., с ЕГН: ***** като водач на лек автомобил марка ФОЛКСВАГЕН, модел ПАСАТ, с ДК №****, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в „*****“АД-гр. ****, ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от 01.07.2019г. до окончателното □ изплащане, като за разликата от 4000 лв. до претендираните 25000 лв. като частичен от 200000 лева, **ОТХВЪРЛЯ** като **НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН**.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.432 от КЗ във вр. чл.86 от ЗЗД от Д. В. Х. с ЕГН ***** от гр.*** №224 против „*****“АД-гр.***, с ЕИК: ***** за сумата 25000 лв., частичен от 200000 лв. - обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди – резултат от смъртта на **** □ РЛ. Ц. А., настъпила на 23.12.2018г. вследствие на ПТП, причинено виновно от И. С. Т., с ЕГН: ***** като водач на лек автомобил марка ФОЛКСВАГЕН, модел ПАСАТ, с ДК №****, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в „*****“АД-гр. ****, ведно със законната лихва за забава върху сумата, както и законна лихва върху тази сума, считано от 10.07.2020г. до окончателното й изплащане, като

НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.432 от КЗ във вр. чл.86 от ЗЗД от Б. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 против „*****“АД-гр.***, с ЕИК: ***** за сумата 25000 лв., частичен от 200000 лв. - обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди – резултат от смъртта на **** □ РЛ. Ц. А., настъпила на 23.12.2018г. вследствие на ПТП, причинено виновно от И. С. Т., с ЕГН: ***** като водач на лек автомобил марка ФОЛКСВАГЕН, модел ПАСАТ, с ДК №****, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в „*****“АД-гр. ****, ведно със законната лихва за забава върху сумата, както и законна лихва върху тази сума, считано от 10.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл.432 от КЗ във вр. чл.86 от ЗЗД от П. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.**** №51 против „*****“АД-гр.****, с ЕИК: ***** за сумата 25000 лв., частичен от 200000 лв. - обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди – резултат от смъртта на **** му РЛ. Ц. А., настъпила на 23.12.2018г. вследствие на ПТП, причинено виновно от И. С. Т., с ЕГН: ***** като водач на лек автомобил марка ФОЛКСВАГЕН, модел ПАСАТ, с ДК №****, със застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите в „*****“АД-гр. ****, ведно със законната лихва за забава върху сумата, както и законна лихва върху тази сума, считано от 10.07.2020г. до окончателното ѝ изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.6 от ГПК „*****“АД-гр. ****, с ЕИК: ***** да заплати в полза на **ПЛЕВЕНСКИ РАЙОНЕН СЪД** сумата от 160 лв., представляваща държавна такса върху уважената част на иска.

ОСЪЖДА на основание чл.32, ал.2 от ЗА „*****“АД-гр. ****, с ЕИК: ***** да заплати в полза на **адв. С. Д. Ж. от Софийска Адвокатска колегия, с личен №******* сумата от 424 лв. като адв.възнаграждение, съобразно уважената част на иска.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК Е. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 да заплати в полза на „*****“АД-гр. ****, с ЕИК: ***** сумата от 647 лв., явяваща се разноски съобразно отхвърлената част на иска.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 от ГПК Д. В. Х. с ЕГН ***** от гр.*** №224, П. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.**** №51 и Б. Ц. А. с ЕГН ***** от гр.*** №51 да заплатят в полза на ***** сумата от **1980 лв.**

РЕШЕНИЕТО е постановено при участие в производството на И. С. Т., с ЕГН: ***** като трето лице-помагач на „*****“АД-гр. ****, с ЕИК: *****.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участие в производството на ***** като трето лице-помагач на „*****“АД-гр. ****, с ЕИК: *****.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд **** в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – ****: _____